

[Elisabeth Bruun Olesen]

stent brokker sig over, at lønnen er for lav, arbejdsmiljøet for dårligt og sådan henkastet siger: »Skulle vi ikke se at få gjort noget ved det?«, skal hun så straffes med en bøde, eller skal hun puttes i fængsel, hvis ledelsen er kommet til at høre hendes bemærkninger og der på et tidspunkt, kort efter at hun har fyret dem af, faktisk kommer en strejke?

I § 2 står der, at medarbejdere, der ikke synes, de har tilfredsstillende arbejdsvilkår, blot kan sagsøge institutionen ved den lokale byret. Betyder det, at fremskridtspartiet nu ønsker, at overenskomstforhandlingerne på plejehjems- og sygehusområdet skal føres ved de borgerlige domstole? For det bliver en konsekvens.

Som et af eksemplerne på, at denne lovgivning er helt nødvendig, nævnes Ragnhild Jensen-sagen. Hun ville ud af kommunalarbejderforbundet, siges der, og så strejkede hendes kollegaer. Det mener vi de gjorde helt ret i. For os er enhedsfagbevægelsen lønarbejdernes sikring imod, at arbejdsgiverne ikke udnytter dem helt hæmningsløst og hensynsløst. Derfor må enhedsfagbevægelsen selvfølgelig forsvare sig, når den bliver angrebet. Derfor støttede vi også det eksempel, som er nævnt, nemlig HT, skønt det heller ikke har noget med sygehus- og hospitalsvæsenet at gøre. Kan man fra eksemplet konkludere, at det så skal gælde den offentlige trafik? Det må man jo næsten kunne.

VS mener, at de kollektive rettigheder og pligter skal sættes over de individuelle. Når jeg nu har sagt dette om enhedsfagbevægelsen, er det såmænd ikke, fordi vi altid forsvare den, hvad socialdemokraterne nok vil sige fra denne talerstol at vi gør alt for sjældent. Men for os er det også en kamp inden for enhedsfagbevægelsens rækker om at få en anden fagpolitisk linje frem. Da de københavnske hospitalsarbejdere var ude i konflikt sidst, var det ikke, fordi kommunalarbejderforbundet støttede dem. Tværtimod tog kommunalarbejderforbundets formand udtrykkelig afstand fra dem.

I øvrigt vil jeg spørge: hvor længe skal folk egentlig i fængsel? Hvad er strafferammen?

Til sidst en lille morsom bemærkning: hvor mange af folketingets medlemmer kunne slet ikke have siddet her i dag, hvis denne lov var blevet til virkelighed? Jeg mener med det: hvor mange af os har ikke været ude i

en konflikt, måske ikke lige på sygehusområdet, men så andre!

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg fristes til at starte med det sidste, og jeg kan i hvert tilfælde for mit eget vedkommende sige, at jeg aldrig nogen sinde har været ude i en konflikt, og det vil nok heller ikke nogen sinde ske.

Men efter at have hørt ordførernes indlæg må jeg endnu en gang konstatere, at dette ting ikke vil lytte til samfundsbeskyttende forslag, når de altså kommer fra fremskridtspartiet. Det er desværre en vane for dette ting, og det er en meget dårlig vane. Vi har oplevet afvisninger af fremskridtspartiets advarsler imod udlændingelovens virkninger, og vi har oplevet det, da fremskridtspartiet advarede mod at lovgive med tilbagevirkende kraft, advarsler, som partierne herinde, inklusive regeringens fire partier, negligerede ved at stemme for lovene.

Det forslag, fremskridtspartiet her har fremsat, skulle også være en advarsel til partierne herinde. Vi ønsker at advare mod, at vi om nogle måneder kan risikere standsninger og arbejdsnedlæggelser på hospitaler og plejehjem, hvorved syge og svage medborgere uforskyldt involveres i ting, der er dem ganske uvedkommende. Som det fremgår af vores lovforslag, var der så sent som i juli sidste år tale om en arbejdsnedlæggelse på Middelfart psykiatriske hospital. Disse arbejdsstandsninger kan samfundet ikke være tjent med og i særdeleshed ikke patienterne, som ikke får den behandling, de har krav på, og som er nødvendig for bedring og helbredelse.

Igennem de senere år er det blevet mere og mere udbredt at nedlægge arbejdet, så snart man er utilfreds med et eller andet. Det kan være arbejdsforhold, lønnen, eller måske er man bare utilfreds med, at en arbejdskollega har meldt sig ind i en fri fagforening. I 1983 kunne den undrende befolkning læse i dagspressen, hvordan havnearbejderne, der strejkede, fik finansieret deres konflikt for skatteydernes regning. Man gik på bistandskontoret og fik hjælp under henvisning til bistandslovens § 37, stk. 1. På den måde går det jo glimrende med at få finansieret en konflikt. Det er fuldstændig urimeligt, og da det som bekendt er bedre at forebygge end at